

[Hanne Reintoft.]

muliggør en virkelig dobbelt husførelse, hvis ikke man vil bygge på, at det bliver den hjemmeblevne kone, der skal bære det tunge økonomiske læs. Jeg må også endnu en gang bede om en forklaring på, at man for tjenestemænd i samme løngrupper har udregnet et andet beløb som det fornødne for at klare sig ved udstationering. Hvordan kan ministeren begrunde, at en arbejder i LO-området ikke har krav på det samme beløb som en tjenestemand med tilsvarende løn? Jeg taler ikke om de højerelønnede tjenestemænds udstationeringstillæg, som jo unægtelig er af en helt anden størrelse og har en helt anden betydning for dem.

Der er også al mulig grund til at forlange reglerne for befordring mellem hjem og arbejdsplads ændret. Jeg påpegede sidste år de urimelige bestemmelser, der bygger på tilliden til, at de offentlige transportmidler kan klare transporten for dem, der flyttes til arbejde langt fra hjemmet, men som skal tilbage om aftenen. Specielt i de jyske områder, hvor der er megen ledighed, og hvor man tit anviser arbejde langt fra hjemmet, er det sådan, at de offentlige transportmidler ikke er tilpasset normal arbejdstids begyndelse og ophør, og jeg kan stadig væk ikke forstå, at f. eks. socialdemokratiet ikke kan støtte mit ændringsforslag om en 10 km regel, da man vil vide, at arbejdsmandsforbundet er særdeles tilfreds med den aftale, der er indgået med Hovedorganisationen af Mesterforeninger i Byggefagene i Danmark, og hvori man netop accepterer dette princip. Jeg kan ikke forstå den utrolige modvilje mod at stemme for de mest enkle forbedringer for de arbejdere, der kommer ind under denne lovgivning.

Som jeg nævnte i min indledning, har arbejdsformidlingen netop i en periode med ret alvorlig ledighed inden for forskellige faggrupper spillet fallit og det så grundigt, at selv statsministeren har følt sig kaldet til at henvise fagbevægelsen til at forsøge at klare nogle af de anvisningsproblemer, som formidlingen ganske rigtigt ikke kan klare. Sidste år stillede jeg ændringsforslag om, at visse fag, der har dispensation til at udøve anvisning, får lovsikret denne ret. Jeg synes, jeg med god ret kan sige, at tiden har understøttet mit forslag, og jeg må faktisk sige, at jeg havde forventet at få støtte til

denne tanke. For bagernes vedkommende har jeg peget på de irregulære tider, hvor arbejdsanvisningen må finde sted, nemlig den hyppige og påkrævede anvisning om natten, som ikke kan varetages af formidlingen. Bagerfaget er i forvejen et fag med store vanskeligheder, og det vil være en alvorlig ting at forøge disse ved ikke at fastholde den anvisningsret, der er så nødvendig.

For typograferne gælder også særlige hensyn, idet det kræver særligt kendskab til forbundets mange faggruppers virke at anviser arbejde korrekt. Vore arbejdsformidlere har kun ringe kendskab til arbejdsmarkedet. Ca. 100 ud af 300 ansatte havde kendskab til arbejdsmarkedets forhold ved deres tiltrædelse, og det er ikke mærkeligt, hvis de, som tilfældet er, ikke formår at sætte sig ind i disse ganske specielle og vanskelige problemer, som forbundet til gengæld har indgående kendskab til.

For søfolkene gælder unægtelig også særlige problemer, som man åbenbart har fået øjnene op for, og hr. Arne Larsen vil, hvis han undersøger det nærmere, se, at det udvalg, der har arbejdet med det, også har påpeget en lang række af disse problemer. Søfolkene er i særlig grad afhængige af forholdene på deres arbejdsplads, hvor de som bekendt også skal opholde sig i deres fritid. Det kræver fra anvisningens side et indgående kendskab til den enkelte arbejdssøgende, ligesom en række andre personlige forhold kan gøre sig gældende. Nogle tåler ikke kulde og andre ikke varme. Nogle har kun tilladelse til at sejle i indenrigsfart, andre i Nord- og Østersøfart. Samtidig er søfolkene i deres ansættelse meget afhængige af rederne, og det kan næppe være ukendt for folketinget, at de danske redere driver en meget hårdhændet personalepolitik og næsten mere ublu end andre arbejdsgivere udnytter deres særlige muligheder for løntryk, bl. a. ved antagelse af uorganiseret og elendigt underbetalt udenlandsk arbejdskraft. Ca. 80 pct. af søfolkene anvisninger sker til skibe, der ligger i udlandet, og en del af anvisningerne foregår uden for normal arbejdstid; det har forbundet administreret i 40 år. Hertil kommer, at søfolkene driver en solidarisk beskæftigelsespolitik, således at de, der har været længst ledige, først får beskæftigelse.